

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbste njeđelste łopjeno

Čafožit 1891 Křtjebjanski farar dr. theol. a fil. Bjeđich Sella.

W Budyschinje

28. februara 1937

Bauzen

Njeđela Dfuli.

Čhtož so mnu njeje, tón je přehcziwo mi; a čhtož so mnu njechromadzi, tón rosřpje, Luk. 11, 23.

Křehczijanstwo steji w tutych dnjach přehd křizom Jezom Křnsta. Čswjaty křiz je městno rosřudjenja sa kóždeho čłowjela. Čswjaty japoschtol Pawol praji 1. Kor. 1, 18: Přehetož to kłowo wot křiza je hlupočz tym, kiž šhubjeni budža; nam pak, kiž my šbóžni budžemy, je wone Boža móz. Tuto kłowo njeđrbimy jenož čžitacž jako kłowo, kiž je japoschtol w šwojim čažku ludjom w Korincze pižal, ně, wone nam płaczi a wone čže nam prašhenje přehdpołožicž, na kajkej stronje stejich ty? To kłowo itaji nam wulle prašhenje wěcznosće: šhubjeny abo šbóžny?

Tak čže Křnes tež j našim kłowom k rosřudženju napominacž; wón čže nam dženska prajicž, wotucžče, šwjecžče Dfuli, t. r. hlajče itajne na Křjesa, přehetož jedna šo pola kóždeho wo najwažnišče sa čžaknosć a wěcznosć. Je jara łhutne kłowo, hdnž Jesuž rjeknje: čhtož so mnu njeje, tón je přehcziwo mi; a čhtož so mnu njechromadzi, tón rosřpje. Je to woprawdže tutón Jesuž, kaž jim wjele wot naš přehd woczomaj steji, tutón přehcželniwy šbóžnik, kiž bě čžičeje myšle a j wutrobny pokorny, tón wumožnik, kiž přehcžeprožy: póicže šem ke mni wščitzy, kiž wy šprožni a wobčeženi šče, ja čžu waž wošchewicž, tón Jesuž, kiž mějeshče šrosumjenje sa wšče kłabosče a brachi a kiž tak radny hrěchi woda wasche? Wěščče, tajki bě tež našy luby Jesuž, tón přehcželnych, kiž šu wot wšchěch wopušchženi a kiž dnrbja šebi prajicž, hdnž ničto mje njerosumi, wón mje rosumi, hdnž wšchitzy mje wot šo štorcža, wón ma wutrobu sa mnje, k njemu móžu přehczo přehicž. Wle Křnstuž bě tež rosřudženy muž, kiž wěđjeshče, šchto čžyšče, kiž ženje njekhabla, kiž njeda šo ani přehes hanjenje ani přehes hroženje wot praweho pucža

wotwjescž. Glada, na njeho, študuj jeho, kaž w kóždej hodžinje j zřkej duschu, rosřudženy šwoju přehižkřušnosć dopjelni! Čhtož je jako dwanaćelětny wuprajik: njewěstaj, šo dnrbju šreč w tym, šchtož je mojeho Wótza? to bě šlubjenje, kiž je potom dopjelni. Wón džerži twjerdže ruku Wótza w njebješach, dopjelni jeho wolu a pije křeluch a nježe křiz, šchtož je Wótz sa njeho postajik, pokřušny hacž do šmjercže, woprawdže zřky muž, rjek, kajkehož njeje šwet šašo widžal.

A nětko řeka:

Mój křehczijan, sa mnu dži,
Dži sa mnu, Křnstuž rjeknje;
Čso šapřej šam, křiz na šo wšmi,
Njeh duscha šwětej čžeknje;
Budž mojom' hłokej pokřušny,
W žiwjenju mi podobny.

Čhtož so mnu njeje, tón je přehcziwo mi; a čhtož so mnu njechromadzi, tón rosřpje. To je přehcziwo wšchěm tym prajene, kiž čžedža tak radny j tym jenym džeržecž, ale druhcho tež lubuja, kiž šu dženska tak a jutšje hinač, kiž na druhich hladaju, kak bychu mohli šo šadžeržecž, hacž dnrbja mjelčecž abo řecžecž, drusy, kiž šo prašheja, šchto mam ja wot wšcheho toho, nimam přehi tym žanu šchłodu? Tajkich čłowjekow njeha Jesuž Křnstuž, jich njemóže wón trjebacž. Pola njeho řeka šo rosřudžicž, pak, pak; pak zřle sa Křnstuža, pak sa satana. Jesuž čže naš zřnyh měcz, niz jenož jedny džel wot naš, niz jenož jenu hodžinu ras, ně, w kóždym wotomiku dnrbimy Jesužej přehižkřušhecž. Řeka šo sa njeho rosřudžicž a šo je wšchej łhutnosću k njemu wušnacž, kaž w křeluschu špěwamy:

Čso j lubošču šy podal sa mnje,
Čži křušcha moja wutroba;
Nětk hnada twoja pada na mnje
A twoja šbóžna šažkřžba.

Ty wujednal by moje padny
A by je cziznył wschitke sadny.

O Jesu, saczišćez mjeno kwoje
Ssam do mnje prawje hlubofo.
Njeh rjenje do mnje kwěczi twoje
Najspodobnišće wobliczo!
Ssamlutki by mój wuswoleny,
Chzu woścacz i tobu sjednoczeny.

Dha pak kłyšchu hłošy, kiž praja, haj to je wschitko jara rjenje, ale hdze je tón cžłowjek, kiž to móže? Hdze je tón, kiž by mohł i Khrystužom prajicž, šhto móže mje jeneho hrěcha dowjescž, abo nješćmy wjele bóle wschitzy hrěšćnizy, ludžo, kiž pschezo sažo bo wot Boha wotwobrocza a kwoje pucze dzeja. Spominajmy jenož na te hodžiny, haj knadz dny, nje-dzele, měřazy, hdzež tak šymni běchmy, hdzež bē nam to kłowo wěra wscho jene, hdzež nješćmy bo knadz šyła wo Jesuža ita-rali. My šmy knadz šwontownje šobu cžinili, ale to nicžo njebē! Runje psches tutu liwošćz by bóle Bože kralestwo sa-nicžil dnžli twarił. Pschězelo, to bē šigowz, kiž jenož lišćze, a hdny wyšćo pschindze kćenja mějesće, ale to wscho nicžo hódne njeje, hdny šchtom ženje žane plodny nima. Dha praji Knjes šćoncžnje, porubaj jón, abo kajke šćudne kłowo to kłowo teksta: Šhtož so mnu njeje, tón je pscheczimo mi; a šhtož so mnu njechromadži, tón roškypje. Tuto kłowo šćudži kóždeho!

Šhto nětic? Kaj móžemy wobitacz? Kšchecžijenjo, dopominajmy bo na Jesuža jako toho, kiž njeje pschischol, so by cžłowjeka šćudžil, ale so by jeho šćožneho cžinił. Kaj husto a tak pscheczelnije pscheprošy naž i šćebi, wón je tón šćožnik, kiž je prajil: Toho, kiž te mni pschindze, njebudu ja won wšćitorcžicž.

Dha leži tam pschi brjošy rěki muž a spi. Ale w tym cžas-ku je powěscž pschischła, so wulla woda pschindze, a wopraw-dze woda tež pschezo bóle pschiběra a wbohi, kiž tam pschi rěžy spi, njewě, w kajkim jara je. Sdalota wołaju pscheczělijo, ale to nicžo njepomha, šćoncžnje bo jedny šćhroblu tam psches wodu hieč a jeho móžnje šćhacž, so wotuczi. Tajka hodžina je nětko tež sa tebe pschischła! Kaj husto je Knjes tebe wo-łal, kóždu njedželu w předowaniju je cže wabił, je wo duschu wošowal, je cže prošnił, a ty, ty nješćy pokłuchał, by na šća-rym puczu šćerom dale šćhol, by šćpal. Ale dha pschindze Knjes dženka i tajkim kłutnym kłowom, wón tebe dženka móžnje šćhacž, šhtož so mnu njeje, tón je pscheczimo mi; a šhtož so mnu njechromadži, tón roškypje. Šhtož njeby bo šćr-žil, a wón cže tola jenož našće šćožo. To je tak prawje wašćnje wumožnika, wón nješća so bo šćepimy! Okuli, našćej woczi cže nam wocžicž, so kłutnošćz, kiž pschēd nami leži, šćojnajemy, by widžimy, tak šćrašćnje je, dale tak wo šćnje kłodžicž, hdzež bo wo to jedna, so bo kłutnje roškudžimy a šća Jesužom kłodžimy. A w tutym roškudženju njedrybi naž nicžo wróczo dzeržecž. Masčy pscheczelow, kiž cži praja, tak kłutnje njebudžesč tola wscho wsacž. Haj, my šmy tola tež kšchecžijenjo, ale šhtož je pschewjele, je pschewjele, njepšće-myšli šćebi dolho jim prajicž, haj, dha njemóžemy wjazny dale hromadze pucž psches žiwjenje cžinicž, ja hinał njemóžu, ja dnrbju bo Jesužej woprowacž. Abó masčy powołanje, kiž tebe wot Jesuža wotdžerži, pytaš šćebi i možu kłwobodne hodžiny, kiž tomu Knjesej pschischłusćheja, njedaj šćebi njedželu jako džen toho Knjesa wsacž, a hdny to a tamne tu na šćemi šćhubišćy, budže cži dnwójny w njebjěščach šćarunane.

Tak cžemy našćeho lubeho šćožnika prošycž, Knježe, wołaj nam twoje pucze a wjedž ty naž šćam. Daj nam šćajnje

prawje twjerdu wutrobu, so budže pschezo bóle našće wu-šćnacze: ty we mni a ja w tebi.

Hdny žiwjenje cže mam, ty wěrne,
Njeh mrěje wscho, šćhtož nješćy ty!
Cži dach bo, žiwjenje wjescž šćwěrne,
Nětk hałle wēm, šćhto ty mi by.
O Jesu, mój ty dnrbišćy woścacz,
Wšćhu luboscž twoju cžzu ja dostacz,
Kaj lubje mi by šćlubil šćam.
O rěka, kiž bo i njebjěšć lije,
Hdny moja duscha i tebe pije,
Wēm, so sa pscheczěla cže mam.

Šćamjeń.

Šćetr Młónk.

My mamy tola wschitzy našćhu rjanu šćerbšću protny a i njeje wēmny, so bo 6. februara 50 lět miny, „so je“ — tak pschē „Šćhēdženal“ — „našćy najwjětšći ludowy šćerlusćhē Šćetr Młónk na puczu pola Prastkowa nahle wumrēł.“ A my cžitajmy tola šćwěru našće „Šćerbšće Nowiny“; tute šću naž dny dolho na tole dopominaje a tutoho našćeho wulkeho Šćerba wopominaje, wēnujo jemu nastawki wo jeho žiwje-nju a jeho šćutkowanju a podawajo pěčne potašćki i jeho šćer-lusćhow. Našće kopjeńko „Womhaj Bóh“ je pschezo sažo a sažo tež bohate potladny, kotrež Šćetr Młónk kwojemu šćerbšće-mu ludej sawoštaji, wužiwało a i nich to a tamne šćerbšćemu ludej pošćicžalo, wošćebje w cžachach, hdny w šćerbšćim ludu nišćeho abo jich jara mało namaka, kotšćiž bychu pěšćen abo šćer-lusćhow mohli abo tež cžnyli podawacž a ta i darom, kotryž Bóh jim šćpožći, šćlužicž kwojemu ludej. Džakownje sa to a dožyla džakownje cžescžuju toho, kotryž je tak rad a rjenje šćbudžil se šćwójimi darami kwojemu ludej, šćpomina nětko dženka tež na-šće kopjeńko na Šćetra Młónka, přjedny hačž bo měřaz fe-bruár, měřaz jeho 50. šćmjertninow, minje. Wóno šćo cžini džakowne sa to, so je namakało w šćerbšćim ludu šćjoch, dnwē Šćerbowžny a jeneho Šćerba, kotšćiž tušćwili šćwěrnje a pilnje jemu podawaja šćerlusćhe a pěšćnje, kotrež šćaspewacž a šćpěšćicž jim šćmóžnja jich dary, kotrež Bóh jim dori, a kotrež woni wužiwaja Bohu i džalej a kčescžići, šćeršćemu ludej pak i šćoh-nowanju a i radowanju. Jenu i nich wohladaja wschitzy tež šćhē w šćerbšćej přiwěžći, wono pschē nastawki a podawa šćer-lusćhe a pěšćnje pod pišćmikom „D“. Tamnaj druhaj dopišćuje-taj pod „S. B.“ a „S. W.“

Šćhšćpomnimy tu, dokelž saž a saž wschelate naprašćo-wanja pschindu, so jenajšće pišćmiki pschezo tu jenu a šćamžnu wošćobu wošćamjenjeja; potajkim „D“ pschezo našćhu šćwěrnū Drieždžanstu šćobudžćlacžerku. —

Šćetr Młónk! Jeho wopominanje cžemy tež tu šćbudžicž šćrótćim pohladom do jeho žiwjenja a i potašćkom i jeho šćerlu-sćhow. Šhtož cžnył bo dale i nim šćaběracž, wšćmi hišćcže ras-protny a cžitaj a rospominaj, šćhtož „Šćerbšće Nowiny“ we tutym měřazu wo tutym šćerlusćherju pišćachu. Ale to njedo-šćaha: A tomu wšćmi šćebi kóždy Šćetra Młónkowe šćerlusćhe a podnuł bo do toho, šćhtož je tutón muž šćpěwal i wutrobu se kwojeho žiwjenja a se žiwjenja šćerbšćeho luda. Mamy tu tola muža se šćerbšćeho luda, kotryž je šćebi wažil wulžny wscho, wo cžimž bē šćebi wěšćny, so to je wot Boha. A to je žyle po wašćnjū šćerbšćeho luda. Tohodla lubowasćhe džakowny kwo-ju šćerbšću rěcž a narodnošćz; wēdžesćhe, so je Bóh jeho jako Šćerba šćworil a so cže, so by jemu nětko tež jako Šćerbšćki šćlužil. To je dožyla tón jenicžny prawy nahlad, kotryž dnrbišćy wo kóždej narodnošćzi měcž.

Pěšnicž je wón hižo sapoczał w młodnych lětach. Běchu jeho do wjałow wšali, hacž runjež bě žo, hačle 17 lět stary, sahe woženik tohodla, so by žo woještwa smynł. Wufupicž žo njemóžesche, dofelž bě žo hyn khudeju staršcheju w Žiczenju, hdžež žo 20. měrza 1805 narodži, hdžež i nimaj tež hišcže na robotu khodžesche. Stejo na straži pěšnjesche hižo a wutwori to do fłowow, sčtož chynsche i hlubinow jeho wutroby, jeho dušche.

Wot wojakow pschischedjchi pscheřydbli žo wón se swojej mandželstej Hanu rodzenej Bindemannez se Žiczenja do Dziwocziz, hdžež bě hebi nan 1821 roboczansku žiwnosť kupil a khodžesche tam na dželo. Wón je pschezo pilnje a tež czežlo dželacž dyrbjak; dželajche na psch. řobu na železnizy. Hižo schědžiwž khodžesche hišcže bořy na dželo. Hačle w lěcže 1867 poda žo na wumjeńt. Straschisku žiwnosť pschewsa hyn. Dwe lěcže posdžischo shubi řwoju mandželstu; bě to jara czežlo ja njeho. 18 lět je řměl po tym hišcže tu dale dróhowacž, doniž Bóh tón řnjes hebi jeho nahle njewotwoła.

Wón bě řwěrnny Eserb, a to řeka pschezo tež řwěrnny řicheřcijan. Wón khodžesche řoždu njedželu ke mřchi. Řoždu ras pschisřtupi i rowej řwojeje mandželsteje a wuspěwa tam řnjesowu modlitwu. Čžim staršchi bě a čžim bóle žo i swojej řmjercži bližesche, čžim bóle spominasche we řwojich řerlusach na řmjercž. „Ja widžu nasdala tón wěčny dom, te njebjeřa!“ Tak a podobnje to i jeho řerluschow řlincži. Jačo młody čžlowjel pěšnjesche tež řwětně spěwy a pěšnje. Tola i tym bu hinał po podeńdženju, kotrež mějesche ras w Račlowje, abo lepje po řłowje, kotrež jemu rjetny stary řwěrnny Eserb se řerbšteje pobožneje wutroby. Bě to w Račlowje miřijonřki řwjedžen a Pětr Młóńt tam tež bě a wjele Eserbow. — Pořastajmy ras! Njeřnřscha Eserbja runje i tuteje powěřcže wobřřoržbu a pominanje? Njedopomnja řo wjazy, řak je to bylo, hdny řu Eserbja řwjercžili něhdže miřijonřki a druhe řwjedženje a řak řu to tež i dalokich wořadow tam řhwatali řobu řwjercžicž? Řak je to dženska? Řak řu tute řwjedženje dženska něřcho druhe, řak je lubošč a řwěra Eserbow i Božemu řraleřtwu hinascha. Te řwjedženje njeřbu ničžo druhe dženska! Pořařkim — Tam na tutym řwjedženju pschisřtupi Pětrej Młóńtej hižo naspomnjenn Eserb a rjetny: „Lubny bratiře, Ty mařch wot Boha wubjerny dar spěwacž; nałožuj jón jenicžny i čžesčzi Božej!“ A Pětr Młóńt? Hacž runjež hišcže młody, řacžu wěrnosč tutoho řłowa, řak řo wřchě řwoje pěšnje i wojeřřkich lět řpali a wot tutoho čžaza jenož hišcže řpěwasche, řak bě tamny prajil, i Božej čžesčzi. To řak je pschezo tež řdobom čžlowjelam i řohnowanju, i řpomoženju, i radowanju.

A i tutny jeho řpěwow řtajimy tu nětko jedny, kotryž nař řdobom dopomina na čžaz řyřkwiněho lěta, w kotrymž řmy nětkle žiwi, na pořny čžaz. Tuž, wopominajo džaknje Pětra Młóńta, tutoho řwěrneho a pobožneho Eserba a řerluscherja, wopominajmy tež džakni, řchtož tutón čžaz nam i Młóńtowym řerluschow dopraji:

Gethsemane a Golgatha!

To řu te řwjate měřta,

Na kotrychž, moja wutroba,

Nětk nam'řasch řesom řhryřta,

Řiž wot řo řam a řwólniwje

Řa nasche řřechi čžerpjesche.

Řaj! wot řo řam a řwólniwje

Wón řa nař i řmjercži džěsche

A řnjeřesche wřcho řčžerpliwje,

Řdny řřchizowany běsche.

Řak čžische, měrnje, řčžerpliwje
Wón řa nasch řřech řo bědžesche.

Řdny řłóřnizy řa dobrotu,
Řiž wón jim čžinil běsche,
Tam „řřchizuj, řřchizuj“, wořachu,
Dha wón tež řwólnje džěsche
A řam řwój řřchiz řej njeřesche
Řacž tam, hdžež čžerpicž mějesche.

Řaj, hišcže mřejo na řřchizu
Tny Wótza hnadži poda,
Řiž jeho na řřchiz pořřnychu:
Řim i wutrobu wřcho woda,
Tu duřchu Wótzej porucži
A mřejo řłowu pořhili.

Te řłowa řak, řiž i řesubej
Přched Pilatom lud řecži:
„Njech na nař pschindže jeho řrej
A tež na nasche džěcži“;
Te dyrbja nam řa řnamjo byčž,
So Bóh řo njeda řa řměch měčž.

Řak wjele řtyřnej řalošcže
Tón lud na řwoje džěcži
A tež řam na řo pschinjeřł je,
Te řnate w řnylym řwěcži:
Řak řarřchich řřechi řurowje
Na džěcžoch budža řhłostane.

Řlaj, wóřomnacže řtow lět je
Eso hižo pominyło,
A dženska hišcže widžicže,
Řak je řo dopjelniřo,
Sčtož řadařche řej tamny lud,
Řak je Bóh pořřłak čžesčł řud.

Tuž řřěřchnizy, ach wopomacže
We prawym čžazu tudny,
Řak jara čžesčte řhłostanje
Bóh řčžele na te ludy,
Řiž w řwojej řřěřchnej řhrobłosčzi
Eřam hebi řwój řud wupraji.

Tež nětk řo ludo řam'řaju,
Řiž řwoje řortny čžerja
E tej Božej řwjatej bibliju
A řyle tomu wěria,
So řadny Bóh nej' na njebju,
Řiž řudži ludy i prawdořčžu.

Tuž, jehnjo Bože na njebju,
Řiž čžerpisř řa wřchě řřechi,
Eřmil řo tež na tym řřěřchniku,
Řiž i tobu čžerpi řměchi.

Řaj, twojich řrawnych ranow dla
Wřmi i hnadže řoždoh' řřěřchnika.

Žyřfej a řtat.

Wřchizny drje wřchudžom čžakaja i wjele prařchenjemi, řchto nětko budže, hdny je wjednik a řanzler Adolf Hitler wřřas wudał, řo ma lud řyřkwje hebi generalnu řynodu wolicž a řak řam řwoju řyřkej řřadowacž a řwój pučž do pschichoda pschihotowacž. Wo tym budžemny hačle něřcho prajicž mož, hdny tu to budže, řchtož ma po porucžnosčzi wjednika němřřki miřister Kerił řa pořtajenu wólbu pschihotowacž. To jene řak

je wěste, so kóždy, kiž chze křesćizian być, so hewaf a wšchudžom a stajnje wupraji sa zyrkej, kotraž je sałožena na tym jennym a jeniczkim sałožku, kotrnyž je Jejuš Křrystuš, křizowany a stanjeny, a tohodla tež nětko so tak wupraji. Haj sa to steji a wuřnawa so tola křesćizian pšezjo a dozyla a tohodla tola tež wšchudžom a pšezjo, hdyž je sa tym prařchany! Ale wón pak tež, dokeľ křesćizian je, so na kóždy pad wuřnawa a njemjelczi, wón řwědczi a njewostanje ani lěni ani liwki doma a w kucze a w potajnym. Dajmy tež tu našchemu Pětrej Młónkej nam něřhto wořpjetowacž, řhtož wón pšehed wjazy hacž 50 lětami řpěwał a wuřnał je:

Šhto mam ja w tutym cžařu wěricž?

A řhto je moja nadřija?

Hdyž řwět chze ř tajkim žorty cžericž,

Šhtož piřhe řwjata biblija,

A praji: To nětk njej' sa nař,

Sa rořwětleny lud a cžař.

Nětk kóždy řam po řwojej woli

Esej řwoju wěru wumyřli,

A mēni, so řo tajki moli,

Kiž hiřcže wěri bibliji;

Ta biblija njej' — praja řař —

Sa rořwětleny lud a cžař.

Tak wón řpěwa řo prařchejo a wotmořwjejo a powědajo nam wo tym, řak tehdy to bē pšehed wjazy hacž 50 lětami, tehdy, jačo pšchi wřchēm tak mjenowanym „rořwětlenju“ a pšchi wřchēm řdalowanju a wotwlařowanju runje našhe wořady wobřwědcžichu, so křesćizianske řu, řo řwěru mějo ř Bibliji — wěřo ř zyrkej Bibliji —, ř Božemu domej, ř Božemu bliđu! A wono njeje bjes řmyřla, so řmy my runje w řwjatym pōřtnym cžařu řtaji pod tute prařhenje — w pōřtnym cžařu, kotrnyž nam poľaže hōřko cžerpjenje a bēdženje Jejuša Křrystuša, tola pak tež tu wulku njeřapřchijomnu lubořčž Boha Kņeša wřchehomōžneho a wěcžneho. Cžitajcže tola řami ras tutōn dołhi řěrluřch žyř, kiž steji w Pětra Młónkowych řniřach pod cžiřłom 64! A cžitajcže nutrnje dale wřchē řěrluřche pod napřřmom „Křesćizianska zyrkej!“ My namařamy tam krařnych a řař sa nař a našch cžař piřanych řłowow dořčž. Wōn nam dopraji a po tym řo mējmy:

„Nařha zyrkej derje řtej“,

Bōh řo po njej hōřje bjerje!

Tuž wřchaf to, řhtož mamy w njej,

Dale wobarnujmy derje,

So tež bychu řa nami

Cžiřtu wucžbu namřali!“

Se Eserbow a ř dalōta.

Eserbřka Boža řlužba w Drježdžanach. Eswjaty pōřtny cžař je tu, cžichi cžař, cžař pšchihotowanja na wřcho to, řhtož je nětko pšehed nami. Drježdžanszy Eserbja a řemřchihodžerjo řo nimo toho tež hotuja na řerbřku Božu řlužbu, kiž budže, da-li Bōh, 7. mērza, njedželu Łātare, w Křiznej zyrkwi tu w Drježdžanach. Šchtyri křōcž wob lēto řo tu Eserbja řhromadžuja, pak wjeřřha pak mjeřřha cžrjōdka, řlyřchecž Bože řłowo w macžernej řěcži a wuřiwacž řwjate wotřasanje. Tež w tutym řwjatym pōřtnym cžařu budžeja Drježdžanszy Eserbja ř Božemu bliđu řhwatacž. Řak je to wutrobje a wuřham derje, řlyřchecž lube mjeřřke, řerbřke řnyki ř erta řerbřkeho duchowneho! S lubeje domiřny řnyes duchowny

přchihwata do jemu zuřeje zyrkwje, lubym krařanam a krařankam předowacž a wječřor w našhej řrijedřřnje pšehewacž. To řu pšezjo natwarjaze hōdžinki! Njedželu porōdny 1/4 hōdžin, hdyž řwony wřchēch zyrkwjow mjelcža, woľaja řwony Křizneje zyrkwje ře mřchi, a cžrjōdki Eserbow do njeje řhwataja. Wěřo mohli Eserbja zyrkej wupjelnicž, řelko tu Eserbow byđli! Wjele ř nich Božu řlužbu njewopřtjuje; pak nořzu pšchicž, pak njewědža. Tuž, lubi Eserbja w domiřnje, dopomūcže řwojich lubnych řnatnych a pšehcželow a řwoje lube džeczi na řerbřku Božu řlužbu. Dopomūcže tež Wōjich, so woni tež ř nam řlyřcheja. Woni to tež w nēmřřich nowinach cžitaja a řlyřcha to ř kłětki pšchi nēmřřich Božich řlužbach. Tak je kōžda řkladnořčž wuřita, to wřchēm tu byđlazym Eserbam řdželicž, so to wědža. Tu řetkaja řo towarřřhojo. Tu řmy řař řtari řnaczi a lubi řchecželjo. Tu řmy řař doma a řuczi řnaczi, dokeľ řmy Eserbja, a to je řjenje. Njedželu Łātare pak njech řo wořebje wjele Eserbow a řnatny řendže. To daj Bōh!

Bibliřki pucžniř.

Stuli, 28. febr.: O ty dořny a řwěrnny wotrocžko, ty řy nad mařym řwěrnny był, ja chzu cže nad wjele pořtajičž; dži nuts ř twojeho Kņeša wjeřkōřčži. Mat. 25, 21. — Łuř. 20, 9—20. — Miř. 6, 3—8. — Ta wěrnnořčž, kiž w Boř řwōj řapocžatł ma a budže pšehes jeho mōž podpjerana, a Boži mēr cži na řemi da a řōnu najkrařniřche wuřiwanja. (Zionřke řłow 347, 6.)

Pōndžela, 1. mērza: Tak řwěcž tež wařhe řwětłko pšehed ludžimi, so bychu woni wařhe dobre řtutli widželi a wařheho Wōtza w njebjeřach cželcžili. Mat. 5, 16. — Ř. 23, 4. — Psalm 129. — Řniři řudniř. 11. 28—40.

Wutora, 2. mērza: Kņeže Jejušo, wřmi mojeho ducha hōřje! řap. řř. 7, 59. — Ř. 101. — Mark. 9, 1—13. — Řniři řudniř. 13, 1—10.

Eřjeda, 3. mērza: Wokōlo džewiateje hōdžiny řawoľa Jejuš ř wulřim řłōřom a dželche: Mōj Božo! mōj Božo! cžehodla řy mje wopuřchcžil? Mat. 27, 46. — Ř. 103, 7. — Mark. 9, 14—29. — Řniři řudniř. 13, 11—25.

Šhtwōřtk, 4. mērza: Jejuš dželche ř řariřeřřkim: Wōjicže cži, kiž řo řami řa prawnych pšehed cžłowjeřami cžinicže, ale Bōh řnaje wařhe wutrobny. Łuř. 16, 15. — Ř. 394, 3. — Mark. 9, 30—40. — Řniři řudniř. 14, 1—9.

Pjatt, 5. mērza: Bojōřčž pak řich wřchitřich řapopadže a řhwalachu Boha a džachu: Wulki pōřeta je mjes nami pořtanyl a Bōh je ř řwojemu ludej pohładał. Łuř. 7, 16. — Ř. 392, 2. — Mark. 9, 41—50. — Řniři řudniř. 14, 10—20.

Eřobota, 6. mērza: Jejuš dželche: ... řhtož mje widži, tōn widži Wōtza. řana 14, 9. — Mark. 10, 1—16. — řeř. 52, 7—10. — Kņeže, wjedž ty ř dořrej řadu moje žyľe řiwenje, so bych dořtał ř lutej hnadu řařke krařne řbōžnořcže. Pōniřny njech wōřtanu, hřehow dla řo wurudžu, njech na cžichu myřł tu hładam, twoju pwardořčž hłōdny řadam. Ř. 472, 10.

Řiřtowanje. Řni. Ł. w D.: Dořtachmy, řo džakujemy a wōřjewjamy. Eřnadž dořtanjecže bōřny eřtny džał w D. Wřchēm řa Łātare Bože řohnowanje. — Ř. ř. ř. ř. w D.: Tohorunja džał řa wřcho, řhtož ř D. piřacže. Ředaktor.

Sa Łātare: B . . r w B. — Sa řudika: Ř. w B. — Sa řalmarum: Ř. w řr. — Sa řutry pořtaji ř. pšehedřyda ř. M. w B.